

Naj bo! sem si mislil, naj bo kot nadomestilo za laško navdušenost, ki je večkrat vzklopela prav tukaj o priliki zborovanja in raznih izletov deželnega planinskega društva.

Ljubljanski gostje so kmalu nadaljevali svoje turistično potovanje, a profesor, kaplan in jaz smo se napravili na izlet onkraj „vöde“, do največe, že zgoraj omenjene rezijanske vasi Osojani. Kmalu smo že tudi mi brezskrbno in veselo drli, zajedno z drobnim melinastim gruščem, po strmi bližnici do reke, ki vabljivo šumlja po krasni strugi na dnu doline. Pobočje od vasi dol je večinoma pusto, jaru-

in trdno; most je kamenit, na dva oboka, a ozek in celo nedovršen na drugi strani, kjer se mora kar po rustičnih stopnicah doli na božja tla. Jaz sem se čudil, da ni prave ceste do Osojanov. Seveda, izpeljati jo od Ravnice bi bilo težavno; toda, kakor se mi je na prvi pogled zdelo, bi se mogla cesta lahko zgraditi v podnožju rebra ob vodi, ter se združiti z ravniško v Bilu. Toda pri tem ima odločilno besedo centralistična politika. „Glavno mesto“, ali prestolnica cele Rezije je itak pičila vas; če bi izgubila s to cesto onostranski promet, bi bila njena važnost na škodi. Vse ceste vodijo v Rim; za Re-

IZ BENEŠKE SLOVENIJE: V „ŽELEZNEM KANALU“

gasto in razrito od voda, ki se stekajo v reko. Tuintam nas veselo pozdravljajo živobarvane skupine pozno cvetočih rastlin. Male ptice, ne meneč se veliko za nas, čivčkajo, ščekečejo in poskakujejo skrbno od kamna do kamna, kakor bi kaj prav važnega iskale.

Pri reki je seveda obligatni mlin po starem kroju, s počasnimi kolesi, a malo nad njim pridno žubori obilen srebrnočist studenec in oživlja golo rebro. Tukaj smo tudi dobili glavno pot, ki prihaja bolj poševno od družega konca vasi in pelje onkraj reke čez most. Pot ni vozna, a napravljena je čedno

zijo se pa spodobi, da vsaj vse rezijanske steze peljejo v domačo prestolnico, kjer se nahajajo vse oblasti: politične, administrativne, cerkvene, šolske, zdravniške, pošne, brzojavne, in bogvedi še kake, z dotičnimi uradi in dostojanstveniki! Da na mestu tudi primerne konfora ne manjka, je skoraj nepotrebno opomniti. Saj vsaka hiša, če ni uradna, je skoraj gotovo ali gostilna ali prodajalnica. Zakaj torej ne bi morali tudi Osojanci romati skozi Ravnico? Saj po tolikem krevsanju po trdi, kameniti poti se tu lahko oddahnejo in se okrepcajo, preden nadaljujejo svoje potovanje v širni svet! . . .